

GIRONINS QUE FAN POLÍTICA. Primers actors. (XX)

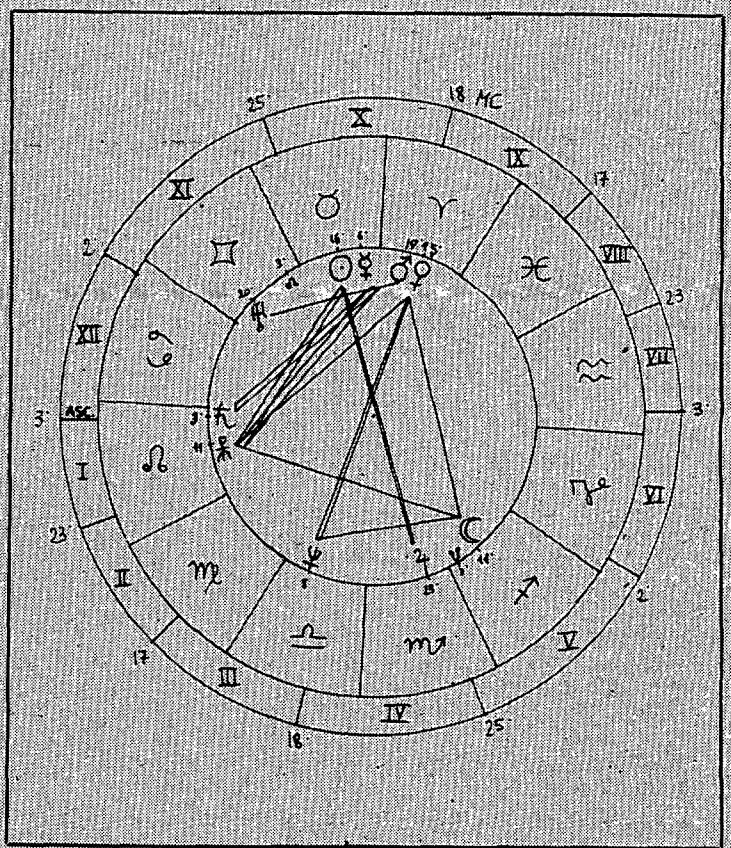
«Dinàmic i reservat, les canta directes, si convé»

Deimos

Si convingués resumir en una paraula el personatge, dinamisme seria la més adequada per centrar la manera de ser de Lluís Comalada. Taure amb ascendent a Lleó. Té una facilitat innata per destacar. Perquè es fa admirar per l'empenta amb què treballa, per la voluntat i il·lusió que gasa en aquest treball, i també per bon tracte i amena conversa amb què sol comunicar-se, si té temps. Necessita temps, però, per concentrar-se, assimilar els fets i no precipitar-se, defecte en què és propens a caure. És ambiciós, megalòman fins a nivells suportables, però les canta directes si convé. I potser això és conseqüència d'Urà a Gèminis, Casa XI. Les relacions que estableix són ràpides, fugaces. Fa i desfà amistats ràpidament. És propens a l'enamorament ràpid, i malgrat que li interessen moltes coses alhora, no manté lligams emotivo-afectius amb res ni ningú, tot i que la seva emotivitat és profunda i sincera. Reser-

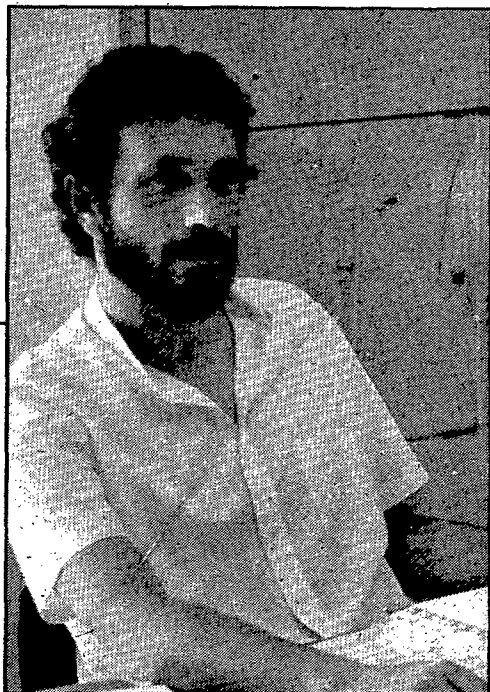
vat, físicament i psicològicament imponent, deixa una certa harmonia al seu voltant que ell voldria aplicar a tots els àmbits de la vida i del pensament. Sensible a l'estètica, té un esperit lúdic, que fins i tot pot caure en la indolència, però que, emprat positivament, resulta excel·lent en el terreny de la docència i de les activitats en què intervingui la comunicació. Li agraden tasques en què pugui forçar el seu intel·lecte, on juguin les decisions ràpides i que permetin un ampli desplegament de tossuderia. Llàstima que Saturn en conjunció amb l'Ascendent el faci una mica aspre quan se'l contraria. Té tendència a l'stress, a les crisis nervioses i als impediments psíquics, potser per un cert complex d'inferioritat que li dificulta el contacte amb el món exterior. Però això és superable si, sense forçar-se massa, utilitza a fons la seva originalitat de plantejaments i la capacitat d'abastar objectius per difícils que siguin. Però ha de mirar de no fer-ne una obsessió.

Lluís Comalada posseeix fortalesa física, capacitat de recuperació i probablement hauria pogut destacar en algun esport, tot i que encara és a temps de destacar en el terreny artístic, en la decoració, o en els negocis relacionats amb aspectes recreatius. Convindria que es relaxés i no es bloquegés mentalment durant els propers mesos, pletòrics de canvis i esdeveniments, no precisament negatius. Estarà molt clarividient i receptiu a principis de l'any que ve, però la salut serà baixa, amb crisis varies a part, durant aquests propers sis mesos.

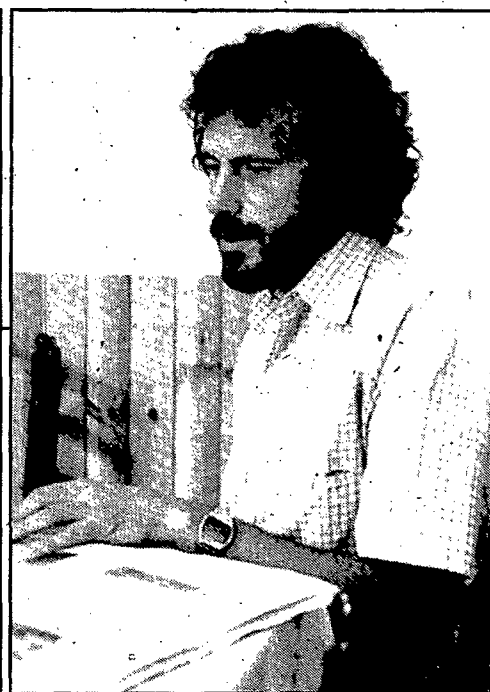

Lluís Comalada, independent però menys

Després de set anys al govern de Caldes de Malavella, l'alcalde creu que els progressistes han d'estructurar una alternativa d'esquerres

Joan Vall i Clara

Ja hi pensava l'any 1983, any de la primera revàlida, quan va participar en la legalització de la UPM, Unitat i Progrés Municipal. Però no tingueren ni temps ni infraestructura per fer-ho anar endavant i no va passar del registre oficial, de partits polítics. Reelegit amb els Independents per Caldes, en Comalada continua ara amb la mateixa idea. I està disposat a tornar-ho a intentar. Perquè n'estan tips, de sentir-se sols; perquè el poble no es governa només des del poble, i perquè tots els esforços progressistes s'han d'agrupar entorn d'una alternativa per al país.

De l'Associació de veïns de Caldes

Casat i amb dos fills, Lluís Comalada porta catorze anys a Caldes de Malavella, on exerceix la seva professió de mestre. Nascut a Sant Joan de Mollet, va cursar els estudis de Magisteri a la Normal de Girona i després d'aprovar les oposicions va exercir a Girona, Figueres i Llanars, abans d'instal·lar-se a Caldes. Encara que posteriorment es va llicenciar en psicologia, mai no s'ha dedicat professionalment a aquesta faceta. «Algunes aplicacions pràctiques hem pogut fer a l'escola, però amb el que se sabia en acabar la carrera no tenies pas fetge per posar-te en un despatx i començar a malmenar pares i criatures».

L'activitat de Comalada a Caldes va articular-se de bon principi al voltant del grup format pel mestre Joan Vidal Salanó, que

havia posat en marxa el Casal. D'allí va sortir-ne l'Associació de veïns, de la qual Comalada fou President durant una època i que va començar a intervenir en la vida municipal amb diverses campanyes d'oposició al darrer ajuntament franquista. «Quan vàrem veure que podíem convertir-nos en una vertadera opció, vàrem començar a estructurar-nos i formar comissions per assabentar-nos del que era la vida municipal». L'Assemblea de Catalunya no va organitzar-se a Caldes i cap partit polític no hi ha tingut mai una agrupació local amb pes específic. Al front dels Independents per Caldes, amb suport de tots els partits de l'esquerra, Comalada aconsegueix la majoria absoluta a les eleccions municipals de 1979. Quatre anys després, al front del mateix grup, revaliden l'alcaldia altre cop per majoria absoluta.

— Aguanten, els ossos, després de set anys a l'Ajuntament?
— Sí, aguanten.
— Penseu en una segona revàlida?
— Ens ho hem plantejat. El que passa és que tothom s'ho mira amb una mica de recança, perquè de cansament n'hi ha. Però en el fons existeix també la il·lusió de poder continuar i el que passa és que cal veure com s'estructura tot això. S'ha de

veure si és rendible la fórmula amb què s'ha funcionat tot aquest temps o si n'hi ha alguna altra. La il·lusió existeix, encara que a vegades s'exterioritza més el cansament que aquesta il·lusió. La gent veu que encara ni ha coses per fer.
— Tu personalment com ho veus?
— A mi em sembla que cal continuar. El que passa és que cal veure la manera com es fa.

Cal plantejar-se si cal tornar a anar com una cosa independent o si cal buscar una altra fórmula de participació en altres opcions que tinguin més que la finalitat de veure només el municipi. Cal crear plataformes per donar suport a d'altres intencions.
— S'ha acabat la independència, doncs?
— Em sembla que sí. Si més no en el sentit com ho teníem plantejat des d'un principi. Es

podria continuar essent independent, però fent feina política molt més seriosa. No pensar en un ajuntament com si fos un mer òrgan d'administració dels interessos del poble, sinó pensant que hi ha una sèrie d'òrgans que influeixen en la política municipal i cal tenir-hi veu. I cal conscienciar la gent que això és així. Si la gent es consciencia que les decisions del Parlament influeixen en la vida municipal, cal fer

el pas endavant i pensar en una altra alternativa. La primera podria ésser la Diputació.
— Què us ha portat a aquesta nova anàlisi?
— En principi el que passa és que et sents bastant sol si no et sents coordinat amb l'altra gent. Necessites tenir una xarxa al voltant per poder canalitzar i solucionar alguns problemes.
— Només són qüestions de gestió o també hi ha qüestions